

drag til Forstaaelse, naar man erfarer, at disse vanskeligt stødte Parcelejere samler sig ret tæt omkring Aarhus; de bor i de Byer, som ligger lige op deraf — i alt Fald et betydeligt Tal af dem. Saa vidt jeg ved, er denne Bevægelse — for de har ogsaa organiseret sig, disse Laantagere; hvem gør vel ikke det i dette Land? Naar een har Interesse fælles med to eller tre andre, saa gaar man ind i en Organisation og søger ved Magtudfoldelse og Talenes Majestæt at underbygge sine Krav —, jeg tror, som sagt, at denne Bevægelse er udgaaet fra de omliggende Egne; i alt Fald hører Formanden hjemme dér. Og da jeg fik en Mængde Henvendelser fra disse Nabobyer til Aarhus, Aabyhøj og Viby, søgte jeg Forhandling med Kommunerne dér og i Aarhus — jeg tog Aalborg med og enkelte nær derved liggende Bykommuner af lignende Karakter som dem ved Aarhus — og fremlagde disse Restancelister, der forelaa i Ministeriet og sagde: Hvad mener I om disse Folk? Og de sagde: De kan meget vel selv betale, der er ingen Vanskelighed til Stede; og vi kan ikke paa nogen Maade være med til for vore Kommuner at paatage os det økonomiske Ansvar, der vilde følge af, at § 5 i Loven om Statsboligfonden bringes til Anvendelse. Og Vanskeligheder har der heller ikke været; men det er jo muligt, at de kan komme. Vanskelighederne er paa dette Omraade stærkt i Færd med at opstaa indenfor Hovedstadskommunen. Ærede Medlemmer vil sikkert vide, at jeg i Forsommeren nedsatte et Udvalg til at overveje hele dette Spørgsmaal; og dette Udvalg naaede til at afgive en Betænkning, om hvilken jeg førte Forhandling med Finansudvalget, og denne Forhandling førte til, at jeg fik Bemyndigelse til at varetage Statens Interesser ved en Ordning indenfor Storkøbenhavn paa Grundlag af § 5 i Loven om Statsboligfondens Oprettelse, forudsat, vel at mærke, at dette at bringe denne Paragrafs Bestemmelser til Anvendelse sandsynliggjorde, at Stat og Kommune vilde slippe med et mindre Tab end det, der vilde være Konsekvensen af Realisation af saadanne Byggeforetager ved Tvangsauktion. Der har imidlertid i den rigsdagsløse Periode ikke foreligget nogen saadan Tvangssituation; men der er hændet dette, at man i forskellige af de store Byggeforetager er begyndt at tage sig selv til Rette — der er navnlig et af dem, hvor dette er Tilfældet — ved at fastsætte en Husleje, der vel er rimelig under de økonomiske Forhold, som foreligger, men som i alt Fald er lavere end

den, man er forpligtet til at betale og maa betale, hvis vedkommende Bygningskompleks skal blive i Stand til at opfylde sine Forpligtelser. Det er en Massevirkning, man her forsøger at igangsætte, som rækker langt ud over det lovlige, men som altsaa er opstaaet som Følge af det Tryk, som Huslejer af den Højde, de naaede i Aarene 1923—1925, lægger paa de enkelte Beboere. Jeg har som Følge deraf anmodet Udvalget om at fortsætte sit Arbejde; og dette er sket; der foreligger en ny Betænkning, om hvilken jeg i den nærmeste Fremtid vil forhandle med den høje Rigsdag. I denne Forbindelse kan saa hele Parcelbyggerproblemet blive Genstand for Overvejelse, idet jeg dog mener, at man her nøje maa skelne mellem de Tilfælde, hvor der ved foreløbig at give Henstand virkelig kan hjælpes, og de Tilfælde, hvor vedkommende er langt ude over det Stadium, hvor en saadan Imødekommen fra Statsboligfonden i det hele taget kan nytte. Ligeledes maa der skelnes imellem saadanne Tilfælde, hvor vedkommende Parcelbygger har opført en Ejendom, der nogenlunde svarer til hans økonomiske Forhold, og de Tilfælde — hvoraf der ikke er saa faa —, hvor vedkommende har opført en Ejendom, hvor de Udgifter, Beboelsen af den vil kræve, staar i Misforhold til hans økonomiske Evne, ikke blot nu, men ogsaa den Gang han opførte Ejendommen. Saadanne, der har vovet sig ud i Foretagender, som rækker langt ud over deres økonomiske Bæreevne, maa naturligvis, selv om det er Stat og Kommune, de her staar i finansielt Forhold til, tage Konsekvenserne af en saadan Letsindighed, paa samme Maade som Folk, der handler økonomisk letsindigt, altid har maattet det.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo talte igen i Aar om Ridebanen her udenfor Slottet. Det ærede Medlem vil her have et smukt Haveanlæg, og det ærede Medlem benyttede Lejligheden til paa ny at rejse Spørgsmaalet i Anledning af den Opstilling af en Rytterstatue af Christian den Niende, som i disse Dage foregaar. Det ærede Medlem kritiserede Opstillingen af denne Statue, og dette foranlediger mig til at udtale, at det var en fra alle Sider, ogsaa fra ansvarlig Side, fra Regeringens Side, anerkendt Forudsætning, da Statuen blev bestilt hos Billedhuggerinden, at den skulde opstilles paa den Plads, hvorpaa den nu bliver opstillet. Da Statuen nærmede sig sin Fuldendelse, henvendte Komiteen sig til mig som Indenrigsminister og udbad sig Tilladelse til at opstille Statuen paa det